

Vi tænkte jo, at det maatte da rigtig blive en Præst efter vort Hjærte. Og vi trængte netop saa meget til en saadan Mand her i Sognet . . . ja, vi trænger rigtig saa inderlig til ham, Hr. Pastor Hansted!“

Emanuel kunde ikke komme sig af sin Forbavselse over for anden Gang i Løbet af denne Dag at høre Moderen nævnet, denne Gang endog som en uforglemmelig Beskytter, — Moderen, hvis Minde allerede var som udslettet i hans eget Hjem, og hvis Navn dér blev hvisket ængsteligt i Krogene for ikke at genopvække Erindringen om den Skam, som hendes ulykkelige Endeligt havde kastet ind over den ansete Hanstedske Familie.

„Men se, nu maa jeg jo nok faa Lov til at sige Dem,“ vedblev Væveren, mens hans Øjne stadig aarvaagent vogtede paa den unge Præst. „Nu maa jeg vel nok faa Lov til ganske ærligt at sige Dem, Hr. Pastor, at vi ikke saadan rigtig har fundet hos Dem, hvad vi saa meget haabede paa . . . og det har De kanske ogsaa nok selv kunnet mærke, tænker jeg. Se, der er nu f. Eks. Deres Prækener . . . Ja, nu maa Pastoren ikke blive vred,“ afbrød han sig selv med forstilt Ængstelse, da han efter sit sidste Ord pludseligt saa' en Trækning fare over Kapellanens Ansigt. „Men jeg